

Het is moeilijk om te bedenken wat je op de begrafenis van een vriend moet zeggen. Op de begrafenis van een vijand is het nog moeilijker.

Dus wat moet je zeggen als iemand je vriend én je vijand was?

Ik koos de laffe optie en zei niets.

Toen de rabbijn zijn grafrede had uitgesproken en om verhalen van de naasten vroeg, hield ik mijn mond. En ook als ik niet zo'n schijterd was geweest, was het waarschijnlijk maar beter zo. Op een paar berichtjes na had ik Elijah al ruim twee jaar niet meer gesproken. Wat was ik eigenlijk nog van hem?

Er was bovendien niet bepaald een gebrek aan sprekers. Er waren genoeg mensen die iets wilden zeggen: familie, vrienden, zelfs een paar medeberoemdheden. Ze zeiden de dingen die je altijd zegt als iemand jong overlijdt: hij was zo slim, hij had zo veel talent, zo veel mogelijkheden. Maar bij Eli was dat ook echt zo. Hij was niet alleen voorbestemd voor grootse dingen, hij had ze al gedaan, en hij had de Grammy's als bewijs.

Chance wachtte natuurlijk tot het eind. Hij stond zo graag in de schijnwerpers dat hij altijd bang was dat iemand de show zou stellen, zelfs op de begrafenis van zijn beste vriend. Hij vertelde een verhaal over Eli die ooit zo was opgegaan in het schrijven van een nieuw nummer dat hij zichzelf per ongeluk in zijn onderbroek had buitengesloten van zijn hotelkamer. Toen hij naar zijn balkon

probeerde te klimmen werd hij betrapt door de beveiligers, die dachten dat hij een of andere gestoorde stalker was. Iedereen lachte door de tranen heen, met hevige snikken van verlichting.

Het was het perfecte slotakkoord. Hoe kon het ook anders: alles aan Chance Kain was perfect, van zijn slanke zwarte pak tot de asymmetrische lok van zijn steile zwarte haar. Daarom was hij de lievelingsklootzak van Amerika.

De rest van de uitvaart verliep in een waas. Ik bleef op afstand omdat ik me niet wilde opdringen. Op de begraafplaats ging ik bij de andere aanwezigen in een kring rond de familie staan in een poging ze af te schermen voor de paparazzi die als aasgieren op de loer lagen, hun enorme telelensen rustend op de grafstenen.

Daarna gingen we naar het huis van Eli's ouders voor de *shivve*, waar ik mijn schoenen uitdeed en mijn handen waste met de kan water bij de deur. In de synagoge was het al ongemakkelijk geweest, maar hier was de sfeer pas echt verstikkend. De ouders van Eli en zijn zusje gaven me een hand, maar hun ogen waren heel ver weg. Alle spiegels waren afgedekt met zwarte lappen, en ik wist dat dat een joodse traditie was, maar het deed mij alleen maar aan die hele vampiergimmick van Darkhearts denken. Het was superstil, op wat meelevend gemompel en gesmoorde snikken na.

Toen ik het echt niet meer uithield in de woonkamer merkte ik dat ik als vanzelf wegdwaalde. Niemand zag dat ik langs de wc liep, de trap af, de route die ik ooit had kunnen dromen.

De meubels in de studio stonden allemaal nog op dezelfde plek; het enige wat ontbrak waren de grote zwarte speakers op hun spichtige statiefstokken. Het licht was uit en de middagzon die door het grote raam naar binnen scheen was zo pijnlijk vertrouwd dat de stralen dwars door me heen prikten en me aan de onderste tree van de trap spietsten.

'Weird, hè?'

Ik draaide me om en zag Chance in een hoekje van de oude

bank zitten, met zijn getailleerde jasje open en zijn benen voor zich uitgestrekt. Zelfs met zijn rood behuilde ogen kon hij zo in een parfumreclame. Terwijl ik er gewoon uitzag als wie ik was: een zeventienjarige, puisterige trol in een pak van zijn vader.

Ergens in de afgelopen twee jaar had Chance een tatoeage genomen: een piepklein silhouet van een vliegende kraai, vlak onder zijn rechterooghoek. Tuurlijk. Hij had een vape in zijn hand, maar er hing geen mierzoete stank, dus hij was wel zo verstandig om die hier niet te gebruiken. Hij gebaarde er vaag mee naar de kamer.

'Alles is nog hetzelfde.' Hij keek naar het plafond, waar de voetstappen van de rouwenden schraapten en stommelden. 'Daarboven en buiten is alles veranderd. Maar hierbinnen zijn we nog steeds veertien.'

Ik had geen zin in dit gesprek. Wilde überhaupt niet met hem praten. Maar mijn mond dacht daar anders over.

'Er is wel iets anders,' zei ik.

Hij trok een professioneel geëpileerde wenkbrauw op.

Ik wees achter hem. 'Ze hebben de gipswand gemaakt.'

'O shit! Je hebt gelijk.' Hij leunde lachend naar voren en stuurde naar de plek waar het gat had gezeten. 'Dat was ik vergeten. Jij sprong van de salontafel en ramde je gitaar zo door die muur.'

'Alleen omdat Eli tegen me opbotste.' Ik glimlachte onwillekeurig. 'We hebben nog geprobeerd om het weg te moffelen achter die poster van de muziekschool.'

'Ja, want dat was helemaal niet verdacht: één zo'n klein postertje aan een verder totaal lege muur.' Hij trok zijn knie naar zijn borst en er kwam een randje van een paarse sok met zwarte doodshoofdjes tevoorschijn. 'Ik dacht echt dat zijn moeder ons ging vermoorden. O, en weet je nog toen we al die mensen hadden uitgenodigd om de clip op te nemen en iemand de wc had verstopt?'

Ik knikte. 'De Poepvloed.'

'Er stond minstens twee centimeter water op de vloerbedek-

king. Mijn ouders hadden me zo naar een kostschool gestuurd. Hij knipte met zijn vingers. ‘Maar Eli...’ Zijn stem sloeg over en hij zweeg. Er kwamen geen tranen, maar ik zag een spiertje in zijn kaak bewegen.

‘Ja.’ Eli had altijd zijn zin gekregen bij zijn ouders. Zonder Chance aan te kijken ging ik op de andere armleuning zitten. Het oude plekje voelde nog altijd vertrouwd.

‘Hé, en weet je mevrouw Miller nog?’ Hij wees naar het huis van de burens aan de andere kant van de kleine achtertuin en praatte geforceerd luchtig. ‘Dan stond ze weer op de deur te bonken en te roepen dat het zachter moest. Weet je nog wat ze altijd zei?’

“Mijn vader heeft nog met Louis Armstrong gespeeld! Als hij niet zo hard hoefde te spelen, hoeven jullie dat ook niet!” Het was een vaste grap geweest tussen ons drieën. Als iemand een fout maakte of te hard speelde, kreeg hij iets naar zijn hoofd – een plectrum, een kussen – en riepen we ‘Louis Armstrong!’. Uiteindelijk werd het een multi-inzetbare strijdkreet. Iets wat we overal bij konden roepen.

We staarden allebei zwijgend naar buiten.

Toen zei hij verstikt: ‘We hebben het goed gehad hier, hè?’

‘Ja,’ zei ik opnieuw.

Weer een lange stilte.

Ineens trapte Chance tegen de salontafel; zijn hak beukte tegen de houten hoek en het ding draaide half om. ‘Godverdómmme, Eli!’ Hij sloeg zijn handen voor zijn gezicht.

Ik wist nog steeds niet wat ik moest zeggen.

‘Had hij maar met me gepráát.’ De woorden klonken gedempt en galmend. Hij liet zijn handen zakken en knipperde snel met zijn ogen. ‘Ik wist dat hij te veel dronk, dat hij het touren zat was, maar iederéén wordt het touren op een gegeven moment zat. Ik wist niet...’

Hij haalde beverig adem en stond op. Hij trok de tafel recht,

stopte zijn vape in zijn zak en liep naar de trap. Bij de onderste tree draaide hij zich om om nog één keer de studio rond te kijken, alsof daar ergens een antwoord lag.

‘Godverdomme, Eli,’ zei hij weer, zachter nu. ‘Hoe kon je ons zomaar in de steek laten?’

En toen was hij verdwenen, de trap op.

Ik ademde uit. Mijn handen ontspanden zich, en ik was ineens heel erg blij dat Chance vertrokken was. Ik wist dat hij het zwaar had, en hoe irritant ik hem ook vond, ik wilde het niet erger voor hem maken. Maar als hij nog een minuut langer gebleven was, had ik me misschien niet meer in kunnen houden.

Want ik wist wat het antwoord op zijn retorische vraag was.

Hoe had Eli hem in de steek kunnen laten?

Op dezelfde manier waarop jullie mij in de steek hebben gelaten.

2

O k , ik zal de pleister er maar even afrukken:

Ik ben David Holcomb, en ik was bijna beroemd.

Op mijn dertiende heb ik met mijn twee beste vrienden een band opgericht. Chance zong, ik speelde gitaar en Elijah programmeerde de rest op zijn MacBook. Eli hield van overdreven, neppe jarentachtigdrums en Chance hield van vampiers en die combinatie leverde een soort poppy gothrock op. We noemden ons Darkhearts en de door onszelf opgenomen demo heette *Sad Shit You Can Dance To*.

We werden snel goed en een tijdlang was ik alleen maar met de band bezig. We speelden in elke zaal voor alle leeftijden in Seattle en omstreken, en mijn vader sleepte ons en onze spullen trouw overall naartoe in zijn bestelbus. Het was leuk om te rocken en het heeft zeker voordelen om in de puberteit te komen terwijl je gitaar speelt in de enige band van de school. We wonnen de jaarlijkse talentenjacht en het leek wel alsof we BTS waren, zo hard gilde iedereen. En toen we in Fremont Abbey speelden, een groot cultuurcentrum in Seattle, gooide Maddy Everhardt *een echt slipje* naar het podium. Dus ja, dat was allemaal niet verkeerd.

Maar wat je nooit hoort over hoe het is om in een band met minderjarigen te zitten, is dat je al heel snel niet verder kunt groeien. Het is ontzettend veel werk en je speelt uiteindelijk telkens weer in hetzelfde handjevol zalen. Je kunt niet touren, want zelfs

als je je ouders zover zou krijgen om vrij te nemen en chauffeur te spelen, wie komt er dan naar je shows? Je vrienden kunnen ook nog niet rijden. En heel eerlijk: in het begin vonden ze het nog bijzonder om een bekende op het podium te zien staan, maar ze hoeven je niet zo nodig steeds weer dezelfde nummers te horen spelen. Tuurlijk, je hebt altijd nog YouTube en TikTok, maar weet je hoeveel tienerbands er online staan? Dat zal ik je vertellen: *ontiegelijk veel*.

Vervolgens werd Eli ook nog eens steeds baziger bij het schrijven van de nummers en Chance voldeed aan elk irritant leadzangersclich , dus... je voelt 'm al aankomen. Toen we vijftien werden en school ook steeds meer aandacht opeiste, stelde ik voor om een pauze in te lassen.

Woorden werden gewisseld. Middelvingers werden opgestoken. Ik liep de oefenruimte uit en er kwam niemand achter me aan.

Twee maanden later zag iemand van Interscope de nieuwe tweekoppige versie van Darkhearts in een bekende zaal in Seattle en kregen ze ter plekke een contract aangeboden.

Zes maanden later waren ze de hipste nieuwe band van Noord-Amerika. *Rolling Stone* beschreef ze als: 'Chris Cornell die uit de dood is opgestaan om in The Cure te gaan zingen.' Chance zette zijn vampieract nog wat dikker aan en veranderde zijn achternaam in 'Kain', een Bijbelse verwijzing die ik erg ironisch vond, gezien de manier waarop het tussen ons geëindigd was. *Entertainment Weekly* noemde hem 'de nieuwe David Bowie', terwijl *Pitchfork* zijn glamrockachtige sexappeal met St. Vincent en Prince vergeleek. Billie Eilish nam ze mee op haar stadiontour.

En ondertussen probeerde ik een voldoende voor maatschappijleer te halen.

Gelukkig stopten zij vrijwel meteen met school zodra ze popsterren waren. En omdat we elkaar sinds de avond dat ik was ver-

trokken nauwelijks nog gesproken hadden, kon ik bijna doen alsof ze niet bestonden. Tuurlijk, het viel niet mee om meisjes te horen zeggen dat Chance Kain en eyeliner de beste combinatie ooit was, of om heel hard 'Midnight's Children' uit een voorbijrijdende auto te horen schallen. Maar ik had de afgelopen twee jaar niet non-stop jaloers zitten mokken dat mijn leven heel anders had moeten verlopen.

En dat deed ik zéker niet twee dagen na Eli's begrafenis, toen ik op mijn bed lag bij te komen van een hele dag planken stapelen. De vakantie was al een paar weken geleden begonnen en ik had mijn vader beloofd om deze zomer te helpen met zijn aannemersbedrijf – een lot dat misschien niet érgers was dan de dood, maar af en toe toch opvallend veel leek op Dantes beeld van de hel.

Mijn telefoon piepte waar ik hem op de grond had gelegd. Ik stak een zere arm uit, draaide hem om en zag een nieuw bericht.

Ik verveel me. Zin om samen ergens te gaan eten?

Het nummer stond niet in mijn contacten, maar het was iets te raar voor spam, tenzij de belbots zich eenzaam begonnen te voelen. Vanwege de extreem kleine kans dat een leuk meisje op de een of andere manier zonder mijn weten mijn nummer had bemachtigd, stuurde ik terug:

Dat hangt ervan af. Wie is dit?

Er kwam meteen een antwoord.

Chance. Moest een ander nummer nemen.

Chance? Ik liet me weer op bed vallen. Op de lange lijst van mensen met wie ik niet iets wilde gaan eten stond Chance bovenaan,

samen met mijn moeder en meneer Ullis, de vieze gymleraar.

Deze jongen had me uit mijn eigen band verdreven met zijn idiote divagedrag – door altijd alle aandacht op het podium te willen, mijn ideeën af te schieten en in zijn eentje dingen voor de hele groep te beslissen – en daarna was hij beroemd geworden en had hij nooit meer naar me omgekeken. Dit was letterlijk het eerste berichtje dat ik van hem kreeg sinds we uit elkaar waren. En nu wilde hij met me afspreken alsof er niets gebeurd was?

Ik wilde bijna terugsturen dat hij in dat eten kon stikken toen ik ineens een teleurgestelde Eli voor me zag.

Ik zou me er niets van aan moeten trekken. Eli had me ook niet teruggevraagd om samen op weg te gaan naar Darkhearts-roem. Maar hij had in elk geval nog af en toe contact gehouden. Eli zou je misschien wel belazeren, maar hij zou tenminste het fatsoen hebben om zich er rot over te voelen. Eli had zich overal rot over gevoeld.

En belangrijker: hij was altijd de bemiddelaar geweest in de band. Ik wist dat hij zou willen dat ik aardig deed.

Als hij nog leefde, zou ik tegen hem misschien ook gezegd hebben dat hij kon opflikkeren. Maar dat is het probleem met dode mensen: daar kun je zo lastig mee in discussie.

Mijn vingers leken uit zichzelf te bewegen.

Wanneer?

De telefoon piepte.

Nu. Kom je me ophalen?

Onder het bericht stond een link naar Google Maps.

Zijn arrogantie maakte me pissig. Dus hij ging er gewoon van uit dat ik alles uit mijn handen zou laten vallen én hem zou opha-

len? Maar ik stuurde een opgestoken duimpje terug en sleurde mezelf uit bed. *Deze is voor jou, Eli.*

Ik sliep op de zolder, wat voor- en nadelen had. Aan de ene kant was mijn kamer heel groot, de volle lengte van ons kleine huis. Aan de andere kant betekende het schuine dak aan weerskanten dat ik in het midden maar een strook van twee meter breed had waar ik rechtop kon staan zonder mijn hoofd te stoten. Ik griste een hoody van de nog-niet-zo-heel-vieze stapel en sjarde de Vloerdeur open, het luik dat mijn vader en ik op mijn twaalfde gemaakt hadden. Op de hoek na was het net een gewone deur, compleet met deurknop.

Beneden lag mijn vader met ontbloot bovenlijf op de bank weer naar *Stranger Things* te kijken. Toen ik de trap afkwam zette hij de tv op pauze. 'Waar ga jij zo laat nog naartoe? Ik dacht dat je kapot zou zijn na het uitladen van die aanhangwagen.'

'Ik ga even een pizza eten.'

'O?' Hij kwam overeind. 'Zal ik meegaan? Ik kan eventueel zelfs een shirt aantrekken.'

'Eh, ik heb zowaar met iemand afgesproken.'

'Nee maaaaar.' Hij wiebelde grijnzend met zijn wenkbrauwen. 'Iemand die ik ken?'

Ik overwoog heel even om te liegen, maar besloot dat dat het niet waard was. 'Chance Ng.' Ik ging echt niet die stomme artiestennaam gebruiken tegen mijn vader.

'Chance?' Mijn vader trok een gezicht alsof hij in iets heel vies had gebeten. 'Wat moet hij?'

'Pap, kom op.' Ik haatte dit onderwerp. 'Zijn beste vriend is overleden aan een alcoholvergiftiging. Hij wil waarschijnlijk gewoon even praten met iemand die Eli net zo goed kende als hij.' Zodra ik het zei klonk het heel logisch.

'O. Je hebt gelijk. Sorry.' Zijn frons verdween en maakte plaats voor een schuldbevuste blik. 'Die arme ouders van Eli... Aardig

van je, dat je met hem gaat praten.' Hij keek me meelevend aan. 'Hoe is het eigenlijk met jóú?'

Ik haalde mijn schouders op. 'Wel oké? Ik weet niet, ik had hem al twee jaar niet meer gesproken.'

'Ja, maar... Als je erover wilt praten... Dan weet je me te vinden, hè?'

'Ja.'

Het getik van de klok vulde de stilte toen mijn vader probeerde te bedenken wat hij nog meer kon zeggen. Uiteindelijk gaf hij het hoofdschuddend op. 'Je bent een goeie jongen, David.'

'Weet ik.' Ik deed de deur open en redde ons allebei van dit gesprek.

Buiten was het een frisse avond, ondanks het feit dat het al 4 juli – Onafhankelijkheidsdag – was geweest. Een straatlantaarn scheen op mijn truck die langs de stoep stond.

'Mijn truck': twee van de heerlijkste woorden ooit. Het was geen erg móóie truck; het was zelfs nog dezelfde gare Ford F-150 waar ik al sinds mijn geboorte in rondreed, vol krassen in de rode lak van twintig jaar bouwterreinen. Ik was niet eens een truckjongen, zo'n neppe cowboy die zich probeerde te onderscheiden in de zee van Toyota Priussen en Camry's op de parkeerplaats van Franklin High. Maar de dag waarop mijn vader de sleutels officieel aan mij overhandigde veranderde alles. Het was niet meer dé truck, het was mijn truck. En dat, zoals Robert Frost al schreef, maakte alle verschil. De auto werd als een slapende draak grommend wakker toen ik de sleutel omdraaide.

In plaats van zijn oude huis had Chance me een adres in de buurt van het Arboretum gestuurd, waar de helft van de opritten hekken en heggen hadden tegen de nieuwsgierige blikken van het gewone volk. Chance leunde tegen zo'n hek, zijn gezicht verlicht door de telefoon waar hij op stond te scrollen, de rest van zijn lijf een slanke schim in een zwart spijkerjack. Nietsdoen er